

Minningarorð um Svenning Tausen

At tíðin stundum tykist okkum ganga alt ov skjótt, og skjótari við árunum, munnu vit øll varnast so hvørt, sum vit koma til aldurs. Og skjótt fór henda tíðin mær untist at stækka inn á gólvið hjá tær, Svenning. Mær gjørdist hon alt ov stutt. Men eg fari at minnast teg og tíðina í takksemi.

Tað var fyrri góðum átta árum síðan, at eg fyrstu ferð vitjaði heima hjá Amy og tær. Eg fekst við ritgerð um føroyskt mál og hevði í tí sambandi sett mær fyrri at fáa føroyska orðalagið og stavseting nøkulunda á beint. Eftir at hava búð uttanlands síðan 11 ára aldur, stóð, sum vera man, ikki so heilt væl til málsliga. Tú og Amy tóku so hjartaliga væl ímóti mær. Sum so ofta í Føroyum høvdu vit bara tosað løtu saman, og vísti tað seg, at tú kendi fitt av skyldfólkum mínum úr Suðuroynni, og summum teirra av mínum egna ættarliði hevði tú havt hjá tær í skúlastovuni.

Við hesum byrjaði ein samrøða okkara millum, sum fór at halda á hesa tíðina – mangar góðar løtur heima hjá tykkum, onkur var eisini hjá mær, eftir at eg flutti

heim, og rættiliga nógvar í brævasamskipti. Prátið gekk altíð lætt og fevndi um mangt og hvat. Tú dugdi so avbera væl at siga frá fólki og landi. Mær dámdi at lurta og hoyra um hendingar frá farnum døgum og um ymist frá samtiðini. Eg royndi at leggja til merkis, hvussu tú málbar teg undir hesum frásagnum. Hesum greiða og týðiliga málburði bar til at læra av, tað skilti eg beinanvegin. Og áhuga mínum fyrri móður-málinum frøddist tú um. At sýta mær bønina um hjálp við at hampa um orðalag, bendingar og annað, ið hevði tørv á ábótum, var helst langt, langt úr tínum huga.

Í teldubrævasamskiptinum skiftu vit so statt javnt og samt orð um málsligar spurningar. Sum oftast eg, sum spurdi, og tú sum fegin oysti aftur av kunnleika tínum. Altíð við nærlægðum leiðbeiningum, og altíð við upplýsing um, at “soleiðis hevur verið sagt í summum bygdum, men í øðrum verður sagt eitt annað”. Bað eg teg lesa onkran tekst og rætta fyrri meg, fekk eg nágreiniligar frágreiðingar og altíð hesi somu vinarligu boðini um, at “her eru nøkur uppskot. Tú

fert at brúka tað, sum tykist tær best “. Eisini frá skrivligu leiðbeiningunum royndi eg at leggja mær í geyma tað, sum kom fram. Sumt hevði eg gloymt við árunum, og sumt var mær púra nýtt. Støðugt lærði eg okkurt nýtt, og tað var ein frálík ferð hjá mær inn í føroyskt. At hoyra frá tær eftir einum tveimum trimum árum, at tú væl legði framgongdina til merkis, gjørdi meg ómetaliga glaða. Eg vænti, at tú vart helst ein

av teimum fáu, sum mundi duga at skilja hetta.

Dagin vit øll tóku farvæl við teg í fagrasta heystveðri, segði dómpróstur teirri fullsettu kirkjuni frá teimum fingramerkjum, tú hevur sett eftir teg í føroyska bókaheiminum – altíð í góðum og vøkrum málburði, sum hann tók til. Fram fyrri meg runnu tá kámu minnini frá søgum í “Míni jólabók” og eisini Bibliusøgubókin, eg átti í fjórða ella fimta flokki, beint

áðrenn eg fór av landinum. Í dag er bókin “Fuglar í Norð-urhøvum”, sum tú í 2005 gavst mær í gávu, og har tú ert annar týðarin, onnur av tveimum bókum, eg beri við mær alt summarið. Fleiri munnu vera runt alt Føroyaland, sum á henda sama hátt eiga sær onkra yndisbók á føroyskum máli, har tú hevur við og gjørt títt.

Tvær ídnar hendur er farnar til hvílu. Vit fara at minnast tín ósjálvsøkna ar-

beiðshug fyrri føroyska mál-inum. Mátti hesin arbeiðshugur og viljin til at leggja sín skerv afturat verið okkum fyrimynd og eggjað okkum til at gera tað, sum nú hvør okkara er mentur, fyrri at hjúkla um okkara ríkasta mentanararv.

Eg eri fegin um, at eg eisini havi lært Amy at kenna, tann umsorgarfulla menniskjan hon er. Eisini holl í ráðum og álítandi vinfólk. Summi vinaløg er serstøk, tó at tey koma seint í lívinum. Hetta er eitt teirra. So eg fari framvegis at síggja fram til løtur á Noregsvegi soleiðis, sum eg havi gjørt hesi seinastu árin. Tað verður øðrvísi, og tað verður tómt uttan teg, Svenning. Men hjá Amy, børnunum, verdóttirini og abbaðóttirini er saknurin tann meinasti. Tað vita vit. Og tó, sum vit heilsaðust í kirkjuni vit báðar Amy, vita vit jú eisini, at fyrri okkum, sum trúgva er deyðin ikki hitt seinasta.

Takk fyrri vinalagið, Svenning, og takk fyrri alt, eg havi lært.

Tórshavn, 18/11-2013
Majbritt Pauladóttir

Tøkk

Okkara hjartans tøkk senda vit tykkum, sum á ymiskum hátt stóðu saman um okkum, tá ið góða kona, mamma, vermamma og omma

Inger Magrethe Hansen

doyði og varð jarðað.

Familjunnar vegna
Páll

Tøkk

Hjartaliga takka vit fyrri sýnda samkenslu, tá okkara kæri maður, pápi, abbi og verfaðir

Petur Olsen
av Skála

andaðist og varð jarðaður.

Eina hjartans tøkk senda vit starvsfólkunum á Eysturoyar Røktar- og Ellisheimi, til Símun Persson Jacobsen fyrri troystarrik orð í kapellinum og til Johannes Símunarson Hansen fyrri urguspæl í kapellinum. Hjartaliga takka vit eisini Jógvan Friðrikssyni, bispi, fyrri góð og vøkur orð í kirkjuni, Signar í Homrum fyrri vakran sang og kirkjutænarum, sangarum og tykkum, sum hjálptu til í ervinum. Stóra takk til tykkum mongu, sum fylgdu Peturi til hansara seinasta hvíldarstað, og stóra tøkk fyrri peningagávuvarnar, sum vóru latnar Skála kirkju í sambandi við jarðarferðina.

Familjunnar vegna
Maria, Joan, Tórhallur og Guðrun við familjum

Tøkk

Hjartaliga takka vit øllum, sum á ymsan hátt hjálptu og mintust okkum, tá mamma okkara,

Bina Rasmussen

doyði og varð jarðað.

Takk til tykkum, sum høvdu eitt orð, og tykkum, sum spældu og sungu fyrri á røktarheiminum, í kapellinum, í Betesda og á grøvini, og til tykkum í Betesda fyrri beinasemi. Takk øll tit, sum fylgdu. Somuleiðis takk til tykkum, sum skipaðu fyrri ervinum, og tykkum, sum sendu bakstur. Takk fyrri heilsanir, blómur og gávur til byggigrunnin fyrri Betesda. Og at enda takk til tykkum, sum vitjaðu mammu á Røktarheiminum, og takk til tykkum, starvsfólk og búfólk og onnur, sum vóru so góð við hana ta tíðina, hon var har, og fingu hana at kenna seg væl.

Hjartans tøkk øll somul.

Familjunnar vegna,
Ása, Lillan og Steintór